

ЯВОР ЦАНЕВ
СНЕЖИНКИ В МРАКА

chitanka.info

Човекът се отблъсна от корпуса на совалката и разпери ръце. Полетя бавно — като малка бяла снежинка в тъмния космически студ.

Наоколо блестяха звездите и хладната им светлина подсилваше мрака, чувството за необятност и безтегловна пустота.

В далечината, от друга совалка, се отдели втора снежинка и също се понесе в пространството.

— Всичко наред ли е, скъпа? — проговори мъжът, щом чу пукването в слушалките.

— Да, само съм малко развълнувана — долетя отговорът през тъмнината.

Мъжът се усмихна в скафандъра. „Малко развълнувана!“ Би се обзаложил, че тя не е била по-развълнувана никога през живота си. Никога.

— Добре тогава — каза той, — включвам двигателя.

— И аз моя — отвърна жената.

В слушалките нахлу тишината и лекото пукане.

Двете снежинки потрепнаха, после изведнъж придобиха насочено движение и се понесоха една към друга.

Наблизо нямаше совалки или ракети, нямаше станции или потоци от метеори. Беше напълно безопасно. Пусто. Място само като за тях двамата.

Носеха се един към друг, оставили празните кораби на автопилот, съвсем сами в мрака и студа.

— О, скъпа... чувствам се толкова... толкова особено... — проговори мъжът.

— И аз се чувствам така — тя коригира леко траекторията си.

— Всъщност е прекрасно — продължи той и се загледа в звездите.

— Да... сякаш всичко това е създадено заради нас...

— Имаш предвид звездите, нали? — уточни мъжът.

— Имам предвид всичко — гласът ѝ беше замечтан, — галактиката, вселената, целия свят...

— Идеята да се сгодим тук беше великолепна, нали? — попита той, въпреки че не се съмняваше. Всъщност просто беше щастлив.

Жената се усмихна.

— Знаеш, че те обичам два пъти повече само заради нея — каза тя и поклати глава, сякаш не ѝ се вярваше, че всичко това се случва наистина.

— А аз не мога да те обичам повече от това... — в гласа на мъжа се промъкнаха необичайни нотки. Жената веднага ги долови.

— Хей, какво става? — подвикна тя.

— Нищо... просто... — той преглътна и обходи отново с поглед звездите, — чувствам се някак малък в това безкрайно пространство...

— А знаеш ли какво огромно пространство в сърцето ми си заел? — попита тя.

Мъжът въздъхна и впери поглед в малката бяла точка, носеща се към него. Толкова неща искаше да каже, а думите бяха винаги малко... винаги малко.

— Скъпи? — повика го тя, обезпокоена от мълчанието му.

— Знаеш ли колко те обичам! — отрони той. Испита непреодолимо желание да я прегърне.

— Колкото и аз тебе — каза жената и му изпрати целувка по радиовръзката.

Летяха, зашеметени от чувствата си, а сърцата им туптяха в общия ритъм на вълнението, защото знаеха, че са първите хора, които се сгодяват в открития космос. Свалките оставаха все по-назад, пред погледа си всеки виждаше другия и обичта им сякаш изпълваше пространството.

— Скъпа — наруши мълчанието той.

— Да?

— Хайде да намалим скоростта, искаш ли?

— Защо?

— Знаеш ли... искам да се насладя на чувството по-дълго. Наистина не предполагах, че ще е...

— Разбира се — тя кимна с глава, въпреки че той нямаше да види жеста. — И аз бих искала това.

Намали скоростта и в същия момент нещо изтрака. Двигателят замлъкна, а скафандърът я понесе по инерция, леко променил траекторията си.

— Господи! — извика тя.

— Какво стана? — трепна мъжът.

— О, Господи!

— Спокойно, скъпа — каза той, но и неговият глас бе разтревожен. Пред погледа му бяха звездите, нейната совалка, останала вече доста далеч и встрани, и малкото бяло петънце, което толкова обичаше. — Успокой се и ми кажи.

— Двигателят — проплака тя.

— Какво!?

— Мисля... Мисля, че се повреди — гласът ѝ трепереше.

— Бързо включи резервния!

— Да... да... разбира се... — сепна се жената. Беше глупаво от нейна страна да не се сети веднага, но толкова се уплаши, а и за първи път излизаше в открития космос със скафандър. Тя включи резервния двигател.

Включи резервния двигател, но нищо не се случи.

— О, не! — прошепна и опита отново.

Пак нищо.

Страхът се върна.

— Какво става? — попита разтревожен мъжът. Голяма част от екипировката беше вече използвана, макар и еднократно. Скафандрите — също. Нима...

— Отказва — изстена жената, — и резервният двигател отказва.

Сърцето на мъжа се сви за миг. Стори му се, че чува в слушалките хлипове.

— По дяволите!

Разбра какво трябваше да направи и се опита да я ободри:

— Не се безпокой, скъпа, аз ще долетя до теб, ще те взема със себе си и ще те отведа до совалката. Успокой се!

— Ще бъде ли всичко наред? — изхлипа тя.

— Обещавам!

— Обичам те — по гласа ѝ мъжът разбра, че вече е започнала да се успокоява. Може би току-що и тя си е помислила същото: той я отнася до нейната совалка, после се връща до своята и всичко е наред...

„Без малко да се провали всичко! — се стрелна в ума на мъжа, докато се носеше нататък. — Как може да се повредят и двата двигателя! Точно сега!“

— Добре ли си, скъпа? — попита.

— Да, но още малко ме е страх.

— Успокой се, нали ти обещах, че всичко ще е наред?

— Да, но все пак...

— Хайде, усмихни се! Та това е годежът ни! Нима някога е имало годеж, който да е минал съвсем гладко? А нашият е първият, направен сред звездите!

Жената си представи, как ще разказват за това и след време ще им се струва страшно забавно.

Скафандърът с жената летеше настрани и затова мъжът изчисли отново координатите, в които трябваше да се срещнат траекториите им. Реши да увеличи скоростта и докато го правеше, разбра, че и при него нещо се повреди. Характерният стържещ звук при блокиране на двигателя се врязва в съзнанието му и той затвори очи, усетил, че това е краят.

„Не, само това не!“ — простена наум.

Отвори очи и видя червената светлинка на сигнализацията за повреда. Погледна навън и видя жената. Още бе далеч и се носеше безпомощно сред звездите. Точно като него.

„Стегни се! Включи резервния двигател!“ — заповяда си той.

„А ако е повреден?“ — изписука някакво предателско гласче.

— По дяволите!

— Какво има, скъпи? — обезпокои се жената.

— Не, нищо. Сбърках изчисленията на координатите и сега трябва да почна отначало.

— А, това ли... — въздъхна тя.

Настъпи мълчание.

Мъжът включи резервния двигател, скафандърът потрепери и се понесе по коригираната траектория. В него човекът си пое дълбоко дъх.

— Скъпа — повика я той.

— Да?

— Идвам да те прегърна.

След десетина минути разстоянието между тях се скъси толкова, че мъжът виждаше разперените ръце и крака на жената, различаваше тъмното стъкло на скафандъра ѝ, зад което се криеше лицето. Той намали и промени още веднъж посоката.

„Изглежда досущ като снежинка. Като прелестна и обичана снежинка — помисли мъжът. — Сигурно и аз изглеждам така, гледан от нейната страна“.

В този момент резервният двигател проплака и замлъкна.

„Не, това не може да стане!“

Тишина.

„Хайде, тръгни!“

Тишина.

Звездите леко трепкаха.

„Тръгни отново!“

Двигателят мълчеше.

Мъжът погледна към звездите и се помоли на Бога.

Никога досега не го беше правил, но в момента нищо друго не можеше да му помогне. Совалките бяха далеч, жената летеше безпомощно към него, обичаше го, а той бе провалил всичко. С неговата откачена, глупава идея да се сгодят в открития космос.

Погледна към нея.

„Обичам те два пъти повече...“ — беше казала тя. Какво можеше да ѝ каже той сега?

Виждаше я как се приближава.

Беше съвсем близко. Можеше да прецени с очи разстоянието и да разбере, че ще се разминат на няколко метра един от друг.

— Скъпи — каза тя.

Гласът ѝ го докосна едновременно отблизо и от много, много далеч. Той не даде знак, че я чува.

— Скъпи? — явно бе усетила, че нещо не е наред.

Ние сме две снежинки. Две малки снежинки в мрака...

Сякаш някой го хипнотизираше.

Две снежинки... в безкрайния, огромен мрак...

Разстоянието продължаваше да се скъсява и сега той можеше да се закълне, че ще се разминат на не повече от два метра. Без да могат да се докоснат.

Снежинки... Снежинки в мрака...

В съзнанието му изплува далечен спомен.

— Какво става? — гласът на жената беше пълен с безпокойство. След секунди щеше да прелети край него и мъжът не можеше нищо да промени.

Пред погледа му се завъртя снежна виелица и той се върна далеч назад в детството си.

— Скъпи? — прелетя жената край него.

Какво трябваше да й каже?

Как да й го каже?

Как да обясни, че понякога, в тъмните зимни вечери през детството си, е стоял с притиснато носле до прозореца и е гледал как снежинките се въртят, танцуват, разминават се една с друга и се стапят в мрака...

Че са го предупреждавали, а той не ги е разбрал...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.